

La Diada més difícil s'ha superat amb un èxit rotund

written by Llorenç Prats | 20 de setembre de 2019

Els catalans van votar independència en un referèndum d'autodeterminació i no hi renunciem per res, ja que no existeix cap alternativa vàlida. La base majoritària de l'independentisme es manté ferma i gràcies a l'acció persistent, madura i conseqüent de l'ANC s'expressa amb contundència.

El que pugui significar la sentència del tribunal suprem espanyol tindrà una lectura d'urgència pels partits polítics sobiranistes. Pels catalans, no haurà canviat res: el mandat del Primer d'Octubre és la independència, ja des d'ara i sense cap raó que en justifiqui l'ajornament.

Prop d'un milió de manifestants, segons fonts independents, aquesta Diada van expressar amb serenitat i determinació que la democràcia és innegociable i que, per tant, el mandat democràtic sorgit del referèndum d'autodeterminació s'ha d'implementar de forma sistemàtica. Amb il·lusió i empena així es va expressar de forma col·lectiva, i com sempre de forma cívica i madura.

Existeix ja com camí irreversible la profunda convicció de que Espanya no pot oferir ja res més als catalans que no sigui la seva retirada del país i el rescabament per tant perjudicis. Ni de lluny, existeix cap opció per un encaix dins el sistema espanyol, el qual, per altra banda, li caldrien tantes reformes que farien impossible una evolució natural sobre el que els catalans, de tota condició i origen, van decidir en el referèndum d'autodeterminació.

Espanya viu obsessionada únicament en la cerca del seu enfortiment identitari, i no dubta a usar l'estat per aconseguir-ho, encara que sigui en detriment de catalans i

bascos, principalment. És un projecte en crisi permanent, ple d'errors gravíssims: des del "a por ellos" al "155 ya". I per tant, malgrat intentin tapar el problema real del seu fracàs polític, no hi ha res a fer. Per això, la Diada d'enguany, els catalans, espontàniament i de cor, van cridar independència: objectiu independència.

La legalitat del referèndum d'autodeterminació, a la llum del dret internacional públic i dels principis informadors del dret, és inqüestionable. I la seva completa realització, tot i les excepcionals circumstàncies en què es va haver de celebrar i que no fan sinó donar-li encara més credibilitat, obliguen a la classe política catalana en tots els sentits. Segurament, la sentència del tribunal suprem als presos polítics confirmarà aquesta obligació, encara que sigui lamentable haver perdut la iniciativa política, quan els problemes que té el país necessiten respostes de gran profunditat (competencials i financeres, principalment).

Els polítics catalans creuen equivocadament que la moneda de canvi en joc és l'autonomia política actual. De fet, és el que realment els ha guiat en aquests darrers dos anys, més enllà de la situació dels presos polítics o, encara menys, la sort dels exiliats. Però, com es va veure durant el període d'intervenció amb "l'aplicació del 155", l'autonomia no treu ni posa res, llevat d'alguns simbolismes que els catalans ja descobreixen a hores d'ara estèrils i corruptes. L'autonomia és una forma més de control espanyol sobre una part de la seva extensió administrativa, sigui qui sigui que la gestioni. Un bon exemple d'això, com saben i pateixen molts activistes, és la Policia de la Generalitat Mossos d'Esquadra. Per altra banda, tampoc podria ser de cap altra manera a l'espera de què s'apliqui, amb determinació, el mandat democràtic sorgit del referèndum d'autodeterminació.

Per tant, no resultaria convincent cap proposta espanyola per Catalunya. I qui la busqui, malgrat ho faci des d'un suposat realisme, tornarà a caure en el parany teixit durant la

transició del 78 en què no es va voler concretar res tot esperant una millor ocasió (la protecció de les nacionalitats, l'anacronisme de la monarquia, l'empoderament ciutadà,...).

Des d'aquesta perspectiva, superar etapes i avançar és desvincular-se de la governabilitat espanyola (el no a la investidura socialista espanyola, o qualsevol altre) i treballar per complir amb el Primer d'Octubre (denunciant i repudiant els pactes amb qui neguen la legitimitat i el valor del referèndum d'autodeterminació). Són sengles opcions democràtiques, tan vàlides i necessàries amb la voluntat general dels catalans que en sorprèn el seu ajornament.